

Dg Bytte vi finde,
Om Striden skal staae!
Gid Sejler maa følge
Paa Sejde og Krig,
Dg Krigernes Bølge
Snart lægge maa sig!
12. Vi Frender og Venner
Vil sige Farvel,
Vi alle paastionner
Med skionsomme Siel
Den Godhed og Ynde
I har os beviist;
Af tierligste Brynde
I være nu priist
Dg hiertelig takket
For Goddædighed!
Men Tiden er stakket,
Vi maa nu afsted.

13.
I Nordiske Piger, som elskes med Skiel,
Vi Eder nu siger et tierligt Farvel!
Vi alle nu takker for Ynde og Troe;
Men Tiden tillakker at skifte vort Boe.
I maa ikke sørge fordi vi skal hen
Dg reise fra Norge: Vi kommer igien.

Opmuntrings Sang
Til
JUBEL-Festen

Som i dette Aar 1736, d. 30. Octobr:

Til
Safnemmelig Erindring
Om den Lutheriske Læres fuldkomne
Indførsel i begge Hans Majest. Riger,
Efter
Hoy-Kongelig, Faderlig og Christelig
Omsorg

Baade i Danmark og Norge er anordnet
at belligholdes; hvorved ey alleeneste Kongens store
Glæde og Fornøjelse over vor reene og rette Lutheriske
(eller Apostoliske) Lærdom tilkiendegives; men end
og Underfaatterne ved Hans Majestets Christelige
Exempel opmuntres at priise Guds beviiste Naade
ved Reformationens Handhavelse og uforhindrede
fri Fremgang i vore Riger og Lande, og at holde
fremdeles fast ved vores i den Hellige Skrift
saa fast grundede Augsburgiske
Troes Bekjendelse.

Giuges som: Skrift op naar Diavelen, &c.

RUBENHORN,
Trykt hos Ernst Heinrich Berling.

Træd frem, lykkelig Synstre Pær,
Kron bundne Dvilling-Rige!
Hver Undersaat, vor Konge har,
Stat op, træd frem tillige!

2. Træd Danmark, og træd Norge frem
Fra verdslig Syffel - Droye,
Forglem dit Gods, dit Huus og Hiem,
Luf Verden af dit Dye!

3. Luf Himlen ind i Siæl og Sind,
Lad Troens Lampe brænde,
Lad Aandens Glød og blusse - Vind
Din Siæl i Lue tænde!

4. Lad Andagt skinne i dit Bryst
Med Lyys og hellig Varme,
Lad JESUS blive elske - kryst!
I Troens Favn og Arme.

5. Elsk ham, som dig har elsket saa,
At han dig har udrevet
Fra Morkets vrange Bey, hvorpaa
Sorfødrene har trævet!

6. Elst ham, der som en Konge kom
 Alt frelse dig, en Fange.
 Hvad større Bished fand du om
 Hans Kiærlighed forlange?
 7. Hvad større Naade kunde Gud,
 Naest Christi Død, dig give,
 End at han dig lod sende Bud
 Hans Arvedeel at blive?
 8. Hvad større Godhed kunde dog
 Din Frelser' dig bevise,
 End at han dig fra Pavens Nag
 Hjalp ud til Roe og Luse?
 9. Du gik i Taage, Mulm og Mørk,
 Et Saar blandt Ulv og Bjørne,
 Din Græsgang var en tilgroed Ørk
 Med Tidslær og med Tjørne.
 10. Men Gud, din Hyrde, til dig gik
 Fra Ulven dig at frede,
 For barked Jord og Soorne-Stik
 Han gav dig Græs at æde.
 11. Strøb da, at du tilbørlig fand
 Paa Herrens Naade skionne,
 Som dig udaf det tørre Land
 Henførte paa det Grønne!
 12. Trød ud fra den uskionsom Flok,
 Som blues ey at sige,
 Alt alle Lærdoms Beye nok
 Kand føre til Guds Rige!

X 3

13. Da

13. Da dog Gud truer selv, at hand
 Til Polen vil forbande
 Den, som Fornuftens Bole Vand
 I Skriftens Flod tør blande.
 14. Trød derfor ud, oplyste Siæl,
 Fra saadan Dagle Skare!
 Beed Gud, han vil dig altid vel
 Fra deres Gift bevare!
 15. Tak Himlen godt, som eengang dig
 Har frelst fra Ketterst Lære;
 Du staaer endnu, stat mandelig
 Og lad dig ey besnære!
 16. Og, som du daglig Dags vel maa
 Din Gud af Hiertet prise,
 Alt Siælen ey har Mangel paa
 Den sunde Lærdoms Spise;
 17. Saa bør du dog i hvo du est,
 Dig nu i sær bereede,
 Paa denne høye Jubel-Fest
 Med Tak til Gud at træde.
 18. Trød frem med lov, trød frem med priis,
 Trød frem med Tak og Ære!
 Trød frem til Gud paa Jubel-viis
 Lov-Offer at frembære!
 19. Stem op dit Hiertes Fryde-Skrig
 Med Glædskabs Skingre-Tone,
 At Lyden kand opsvinge sig
 Mod Himlens høye Throne!

X 3

20. Op

20. Op Cither, Luth og Orgel-Klang,
Op Hierte, Mund og Tunge!
Op med andægtig Jubel-Sang,
I gamle med de Unge!
21. Bryd ud med Lyst, og siig: Ach, hvor
Er nu vor Tilstand bedre,
End deres for Tu Hundred' Aar
Blandt de afdøde Fædre!
22. Thi tænk, i hvilken usel Stand
Korfædrene har været,
Da Dannemarks og Norges Land
I Pavens Baand var snæret!
23. Hvad Lys, hvad Bey, hvad Rette-Snor
Var her blandt os at følge,
Den Tid man bod Guds skrevne Ord
For laie Folk at dølgse?
24. Ja Biblens Boger torde man
Den dede Bogstav kalde,
Bor-Næser, Thalmud, Aleoran
Og Kierne-lose Skalle.
25. Men Pavens Lardom derimod
Blev holdt i høy Æstime,
Hvo som imod hans Meening stod,
Den holdt man for at prime.
26. Man agted Paven meer end Guld,
Hans Ord det maatte gielde
Mod Herrens Ord, mod Skriftens Bud;
Saa stoer var Pavens Balde.

27. Naar

27. Naar denne grund da først var lagt,
Hvormed man Sandhed dulte,
Da veed jeg, at enhver vel sagt
Kand giette, hvad der fulte:
28. Bildfarelser i hobetal,
Mærk, Laage, Mulm og Sfygge;
Forstand laae slyg, Fornuft løb gal,
Og Sandhed gif paa Krygge.
29. En Pave gif, en anden kom,
Hver havde sin Forandring,
Og gjorde i Guds Helligdom
Ny vilksom Bey og Vandring.
30. Derved blev alting saa forventt
Af Babels giftig Hore,
At Christus snart var ubekiendt
Og Sandhed knap at spore.
31. Saa at vel derfor Paven maa
Sit blinde Anhang raade
I stedsevarig Evil at gaae
Om Guds og Jesu Naade.
32. Ach ja! du usle Pave-Flok,
Mens du saa mange Miile
Fra Beyen gaaer, da maa du nok
Om Naade Maalet twiile.
33. Men vi, som veed den rette Bey,
Og os til Skriften binder,
Vi gaaer til Gud og twiler ey,
At vi jo Naade finder.

X 4

34. Naar

34. Naar vi vor Synd ret angre vil
Og Christi Bærdskyld favne,
Tor vi os freit forlade til,
At vi en Hielp skal favne.
35. Saadan vor Troe og Værdom er;
Fra den vil vi en vige:
Trods Satan, Pave og enhver,
Som vil mod Sandhed sige!
36. Lad kun de Pavelige sig
Paa Gierninger forlade;
Ach vær! den Tillid visselig
Vil blive dem til Skade.
37. Vi troer, at Skriftens Ord er vist,
Og intet andet vide
Til Salighed, end Jesum Christ,
Som for os maatte lide.
38. Gaf da du usle Lovens Træl,
Som vil Guds Lov opfylde,
See til, du kand din Daarskab vel
Med Gierning-Bragt forgylde!
39. Kald Got for Ont, kald Ont for Got,
Saa er det læt at giøre:
Men viid, det bliir dig selv til Spot,
Naar du Guds Dom skal høre!
40. Der spørges ey, hvor tør og bleeg
Du har i Verden været,
Om du med Vand: Grod eller Steeg
Dit Legem har ernæret?

41. Der

41. Der spørges ey hvad hellig Mand
Du har for dig at bede,
Og mange Siæle-Messer kand
Ey fri dig fra Guds Brede.
42. Der hjælper en hvad belligt Skin
Du har om Synden viklet,
Og at du her mod spanske Erin
Med Staader Gang har hyllet.
43. All hykkelsk Hellighed slaaer feyl;
Det nytter ey at have
Med suure Miiner for et Speyl
Sit Ansigt sat i Lave.
44. Men, Jesus, Jesus er den Mand,
Som dæmper Lovens Flamme,
Og Troen, Troen er den Haand,
Hvormed vi ham annamme.
45. Men ach, hvad Naade kand vel de
Af denne Jesu vente,
Som sig saa skammelig forsee
Imod hans Sacramente?
46. Christus i Madveren brugte Brod.
Og derhos Viin tillige;
Han ogsaa os det samme bed
Men hvad tør Paven sige?
47. Han siger: Brodet, det er nok
For laie Folk at bruge,
Men Viinen skal hans Præste-Floek
For alle i sig sluge.

X 5

48. Skaf

48. Skal det nu kaldes Christendom,
Guds Ordning at forvanske?
Da, fiære Pave, vær saa from
Og tyd mig denne Danske!
49. Jeg kalder dig paa dansk en Lyb,
Du stial fra vore Fædre;
Stial en fra os, men gik og luv
For dem, som veed en bedre!
50. Vi (Gud ske Lov!) paa bedre Grund
End Fædrene fand bygge,
Og takke Gud, som dine Kund
Bed Luther lod oprykke.
51. Vi har blandt os Guds reene Ord
Og Naadens Seigl tillige,
Vi bruge Daab og Herrens Bord
Saa, som Gud lod os sige.
52. Vil Satan storme derimod,
Det skal ham intet nytte;
Det Lyys, Gud os antænde lod,
Skal han en fra os flytte.
53. Vel har vor Ondskabs suure Dey
Fortient den Straf at lide,
At vi af Sandheds rette Bey
En meere burde vide.
54. Thi vi maa tilstaae for vor Gud
Med Blusel og med Skamme,
At vi hans reene Ord og Bud
En værdelig annamme.

55. Vi

55. Vi høre ofte Sandheds Ord,
Men agte det kun ringe,
Bort Hierte er den onde Jord,
Som ingen Frugt vil bringe.
56. Christus vor Soel, har drevet bort
Banvittighedens Laage,
Men ach! det er dog mørkt og sort
I Hiertets skjulte Kroge.
57. Guds Lyys er klart, men saa er' de,
Som vil i Lyset vandre,
Og, ved Guds Kraft i Ordet, see
Sit Levnet at forandre.
58. Ja Christi Tiennere, som vil
Guds Frygt i Hiertet fæste,
Foragtes og bespottes til,
Som fordum Baals Præste.
59. Vor Daab vi neppe tænke paa,
Vor Daabes Pagt langt mindre,
Til Herrens Bord vi ofte gaae,
Og Proven en erindre.
60. Thi maa vi vel bekiende, at
Gud havde største Foye
For Lyys at sende Mørk og Nat,
Hvori vi os Fornoye.
61. Men see! der er en Troste. Gæft
I Livets Træ at finde;
Vi vil ved Bon i Jesu Kraft
Guds Brede overvinde.

62. Velan,